

ROMANI DŽILIJEN FLIN

Oštri predmeti

Iščezla

Mračna mesta

DŽILIJEN
FLIN

**OŠTRI
PREDMETI**

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Gillian Flynn

SHARP OBJECTS

Copyright © 2006 by Gillian Flynn

This translation is published by arrangement with Crown Publishers, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za moje roditelje
Meta i Džudit Flin*

Prvo poglavlje

Moj džemper je bio nov, drečavocrven i ružan. Bio je dvanaesti maj, ali je temperatura pala na oko pet stepeni i pošto sam četiri dana drhtala u košulji, umesto da kopam po kutijama sa zimskim stvarima, spas sam potražila na garažnoj rasprodaji. Proleće u Čikagu.

Sedela sam u svom odeljku obloženom jutom i zurila u ekran kompjutera. Moja današnja priča bila je nekakvo mlađušno zlo. Četvoro dece, starosti od dve do šest godina, pronađeno je zaključano u sobi na Saut Sajdu, sa nekoliko sendviča s tunjevinom i litrom mleka. Tri dana su deca bila ostavljena da kao pilići čeprkaju po hrani i izmetu na tepihu. Majka im je odlutala da popuši lulu kreka i jednostavno zaboravila. Nekad se desi samo to. Nema opekotina od cigareta, polomljenih kostiju. Samo nepopravljiv propust. Videla sam majku posle hapšenja: dvadesetdvođodišnja Tami Devis, debela plavuša sa dva savršena kruga crvenog ruža veličine čašica za rakiju na obrazima. Mogla sam da je zamislim kako sedi na ofucanom kauču, usne na tom metalu, naglo

uvlači dim. A onda je sve brzo počelo da pluta, deca su ostala negde daleko iza nje, a ona se u trenu vratila u srednju školu, kad su momci još marili za nju i kad je još uvek bila najlepša, trinaestogodišnjakinja sjajnih usana, koja je žvakala štapiće od cimeta pre nego što bi se poljubila.

Stomak. Miris. Cigarete i bajata kafa. Moj urednik, cenjeni, umorni Frenk Kari, gega se u svojim izguljenim cipelama „haš papiz“. Zubi mu se kupaju u pljuvački smeđoj od duvana.

„Dokle si stigla s pričom, mala?“ Na mom stolu stajao je srebrni ekserčić okrenut vrhom naviše. Lagano ga je gurnuo i zavukao pod požuteli nokat palca.

„Skoro je gotova.“ Imala sam pola šljafne teksta. Trebale su mi dve.

„Dobro. Odjebi je, zavedi u arhivu i dođi u moju kancelariju.“

„Mogu sad da dođem.“

„Odjebi je, zavedi, pa dođi u moju kancelariju.“

„Dobro. Za deset minuta.“ Htela sam da mi vrati moj ekserčić.

Krenuo je iz mog odeljka. Kravata mu se njihala blizu prepona.

„Prikerova?“

„Da, Kari?“

„Odjebi je.“

Frenk Kari misli da sam naivna. Možda zato što sam žena. Možda zato što jesam naivna.

Karijeva kancelarija je na trećem spratu. Sigurna sam da uspaničeno odlepi svaki put kad pogleda kroz prozor i vidi stablo nekog drveta. Dobri urednici ne vide koru: vide lišće – ako uopšte mogu da razaberu drveće odozgo sa dvadesetog,

tridesetog sprata. Ali za *Dejli post*, četvrti po veličini dnevni list u Čikagu, prognan u predgrađa, ima prostora za širenje. Poslužiće tri sprata iz kojih se, poput prosute tečnosti, neumoljivo širi napolje, neprimećen među prodavcima tepiha na veliko i prodavnicama lampi. Jedan korporativni građevinski preduzetnik stvorio je našu opštinu u tri dobro organizovane godine – 1961–1964. – a onda ju je nazvao po svojoj ćerki, koja je doživela ozbiljnu nesreću na jahanju godinu dana pre nego što je posao završen. Aurora Springs, naredio je, pozirajući za slikanje ispred nove-novcijate table s nazivom grada. Onda je pokupio svoju porodicu i otišao. Ćerka, sada zdrava pedesetogodišnjakinja, ako se izuzme povremeno trnjenje u rukama, živi na Floridi i vraća se svakih pet godina da se slika pored table sa svojim imenom, baš kao tatica.

Napisala sam članak o njenoj poslednjoj poseti. Kariju je bio grozan, mrzi sve priče iz života. Ušljokao se starim likerom „šambor“ dok ju je čitao, tako da mu je kancelarija bazdila na maline. Kari se napije prilično tiho, ali često. To doduše nije razlog što je smešten tako ugodno blizu tlu. Bio je to čist baksuz.

Ušla sam i zatvorila vrata njegove kancelarije, koja nije izgledala onako kako sam zamišljala da će izgledati kancelarija mog urednika. Čeznula sam za velikim hrastovim pločama, prozorskim oknom u vratima – s natpisom *Šef* – da bi mladi novinari mogli da nas gledaju kako se bunimo zbog prava koja nam daje Prvi amandman. Karijeva kancelarija je bezlična i institucionalna, kao i ostatak zgrade. Možete da raspravljate o novinarstvu ili da uradite Papanikolau test. Nikog nije bilo briga.

„Pričaj mi o Vind Gapu.“ Kari je prislonio vrh hemijske olovke uz prosedu bradu. Zamišljala sam majušnu plavu tačkicu koju će ostaviti među čekinjama.

„Nalazi se u samom dnu Misurija, u peti. Da pljuneš do Tenesija i Arkanzasa“, rekla sam, prisećajući se činjenica koje sam znala. Kari je voleo da rešeta novinare o svim temama koje je smatrao važnim – broj ubistava u Čikagu prošle godine, demografski podaci za Okrug Kuk ili, iz nekog razloga, priča o mom rodnom gradu, tema koju sam najradije izbegavala. „Postoji negde od pre Građanskog rata“, nastavila sam. „Pored Misisipija je, tako da je u jednom trenutku bio lučki grad. Sad je tamo najunosniji posao kasapljenje svinja. U njemu živi oko dve hiljade ljudi. Stari bogataši i bednici.“

„A šta si ti?“

„Ja sam bednica. Iz sloja starih bogataša.“ Osmehnula sam se. On se namrštio.

„I šta se, dođavola, dešava?“

Sedela sam ćutke, popisujući razne katastrofe koje su mogle da zadese Vind Gap. To je jedan od onih bednih gradića sklonih katastrofama: autobuska nesreća ili tvister. Eksplozija u silosu ili detence koje je palo u bunar. Malo sam se i nadurila. Nadala sam se – kao i uvek kad bi me Kari pozvao u svoju kancelariju – da će pohvaliti članak koji sam nedavno napisala, unaprediti me na bolje teme, ma pružiti mi parče papira na kome je naškrabana povišica od jedan posto – ali nisam bila spremna za ćaskanje o nedavnim događajima u Vind Gapu.

„Mama ti je još tamo, je li, Prikerova?“

„Mama. Očuh.“ Polusestra rođena dok sam ja bila na koledžu, meni toliko nestvarna da bih joj često zaboravila ime. Ama. I Merijen, odavno mrtva Merijen.

„Dođavola, pričaš li ti ikad s njima?“ Ne od Božića: hlađan, učtiv poziv pošto bih popila tri burbona. Plašila sam se da će ih majka namirisati preko telefona.

„Ne u skorije vreme.“

„Gospode, Prikerova, pročitaj ponekad agencijske vesti. Valjda se prošlog avgusta dogodilo ubistvo? Devojčica je zadavljena?“

Klimnula sam glavom, kao da znam. Lagala sam. Moja majka je bila jedina osoba u Vind Gapu s kojom sam imala kakav-takav kontakt, a ona nije ništa rekla. Čudno.

„Sad je još jedna nestala. Meni to liči na serijskog. Odvezi se dole i donesi mi priču. Brzo. Ujutro da si tamo.“

Nema šanse. „Kari, imamo užasne priče i ovde.“

„Aha, a imamo i tri konkurentska lista sa dvostruko više osoblja i love.“ Provukao je prste kroz kosu, koja je pala u iskrzanim pramenovima. „Smućilo mi se da mi preotimaju vesti. Ovo nam je prilika da iskopamo nešto. Krupno.“

Kari veruje da, uz pravu priču, preko noći možemo da postanemo najpopularniji list u Čikagu, da steknemo nacionalnu slavu. Prošle godine, jedan drugi list, ne mi, poslao je novinara u njegov rodni grad negde u Teksasu, pošto se grupa tinejdžera udavila u prolećnim poplavama. Napisao je elegičan ali dobro ispričan članak o prirodi vode i kajanja, u kome je pokrio sve – od muškog košarkaškog tima, koji je izgubio tri najbolja igrača, do lokalnog pogrebnog zavoda, gde su bili očajno nekvalifikovani za sređivanje davljenika. Priča je dobila Pulicera.

I dalje nisam htela da idem. Do te mere da sam ščepala rukohvate svoje stolice, kao da će Kari pokušati da me odvoji od nje. Sedeo je i nekoliko sekundi me gledao vodnjikavim kestenjastim očima. Nakašljao se, pogledao u fotografiju svoje žene i osmehnuo se kao da je doktor koji se sprema da saopšti loše vesti. Kari je voleo da praska – uklapalo se u njegovu staromodnu predstavu o uredniku – ali je takođe bio i jedan od najpristojnijih ljudi koje sam poznavala.

„Vidi, mala, ako ne možeš, ne možeš. Ali mislim da bi ti moglo koristiti. Da raščistiš sa nekim stvarima. Da ponovo staneš na noge. Prokleta dobra priča – treba nam. Tebi treba.“

Kari me je uvek podržavao. Mislio je da ću biti njegov najbolji novinar, rekao je da imam neobičan način razmišljanja. Za dve godine koliko radim, dosledno izneveravam njegova očekivanja. Ponekad i primetno. Sada sam osećala kako me preko stola preklinje da mu ulijem bar malo nade. Klimnula sam glavom, nadajući se da delujem samouvereno.

„Idem da se spakujem.“ Moje šake su ostavile znojave otiske na stolici.

Nisam imala ljubimce za koje bih morala da se brinem, biljke da ih ostavim kod komšije. Natrpala sam u sportsku torbu dovoljno odeće za pet dana, da budem sigurna da ću do kraja nedelje pobeći iz Vind Gapa. Osvrnula sam se još jednom pre odlaska po stanu, najednom shvativši kakav je zapravo. Ličio je na studentski stan: jeftin, privremen i uglavnom nemaštovit. Obećala sam sebi da ću kad se vratim kupiti pristojan kauč, kao nagradu za neverovatnu priču koju ću sigurno iskopati.

Na stolu pored vrata stajala je moja fotografija iz doba pre puberteta, na kojoj držim Merijen kojoj je oko sedam godina. Obe se smejemo. Njene oči su iznenađeno razrogačene, moje stisnute. Privijam je uz sebe, a kratke mršave noge joj vise preko mojih kolena. Ne sećam se kojom prilikom ni čemu smo se smejale. S godinama se to pretvorilo u ugodnu zagonetku. Mislim da volim da ne znam.

Ja se kupam. Ja se ne tuširam. Ne podnosim mlaz vode, od njega mi koža zabruji, kao da je neko pritisnuo dugme. Zato sam smotala tanki motelski peškir preko rešetke u podu tuš-kabine, uperila tuš u zid i sela u osam centimetara vode koja se nakupila u kabini. Pored mene je plivala nečija stidna dlaka.

Izašla sam. Nije bilo drugog peškira pa sam odjurila do kreveta i osušila se jeftinim sunderastim ćebetom. Zatim sam popila mlaki burbon, psujući mašinu za led.

Vind Gap je oko jedanaest sati vožnje južno od Čikaga. Kari mi je velikodušno odobrio troškove za jedno noćenje u motelu i doručak, ako jedem na pumpi. A kad stignem u grad, boraviću kod majke. To je on odlučio umesto mene. Već sam znala kakva će me reakcija dočekati kad se pojavim na njenim vratima. Na trenutak smetena od šoka, dotaći će kosu rukom, nespretno zagrljaj posle koga ću ostati okrenuta malčice u stranu. Razgovor o neredu u kući, koga nema. Ljubazno uvijeno pitanje o tome koliko ostajem.

„Koliko ćeš vremena imati za nas, dušice?“, reći će. Što bi značilo: „Kad odlaziš?“

Najviše mi smeta ta pristojnost.

Znala sam da bi trebalo da pripremim beleške, zapišem pitanja. Umesto toga, popila sam još burbona, onda drmnula koji aspirin, isključila svetlo. Zaspala sam, uljuljkana vlažnim predenjem klima-uređaja i električnim zvucima neke video-igrice u sobi do moje. Bila sam samo četrdeset osam kilometara od svog rodnog grada, ali trebala mi je još ta jedna noć daleko od njega.

Ujutro sam proždrala jednu bajatu krofnu sa džemom i kre-nula na jug, temperatura je rasla, a levo i desno od mene prostirala se bujna šuma. Ovaj deo Misurija je zloslutno

ravan – kilometri neuglednog drveća, prekinuti samo tankom crtom auto-puta na kome sam bila. Ista scena ponavljala se na svaka dva minuta.

Vind Gap se ne vidi iz daljine; najviša zgrada ima samo tri sprata. Ali posle dvadesetominutne vožnje, znala sam da je sve bliži. Prvo je iskočila benzinska stanica. Ispred nje je sedela grupa žgoljavih tinejdžera razgolićenih grudi i dosađivala se. Pored nekog starog kamioneta, detence u peletonama bacalo je pune šake šljunka u vazduh dok je njegova majka punila rezervoar. Kosa joj je bila ofarbana u plavo, ali joj je smeđi izrastak dopirao gotovo do ušiju. Doviknula je momcima nešto što nisam razabrala dok sam prolazila. Malo posle toga, šuma je počela da se proređuje. Prošla sam pored tržnog centra sa solarijumom, prodavnicom oružja, prodavnicom tekstila. Usledila je usamljena slepa ulica sa starim kućama, zamišljenim da budu deo naselja koje nikad nije izgrađeno. I konačno, sam grad.

Bez nekog posebnog razloga, zadržala sam dah dok sam prolazila pored table koja mi je poželela dobrodošlicu u Vind Gap, kao što rade klinici kad se provezu pored groblja. Prošlo je osam godina otkako sam bila tamo, ali sve sam instinktivno prepoznavala. Krenem li onim putem, naći ću kuću moje profesorke klavira iz osnovne škole, bivše kaluđerice čiji se dah osećao na jaja. Ona staza vodila je do parkića u kome sam jednog sparnog leta popušila prvu cigaretu. Krenem li onim bulevarom, stigla bih do Vudberija i bolnice.

Odlučila sam da krenem pravo u policijsku stanicu. Čučala je na jednom kraju Glavne ulice koja je, kako joj i ime kaže, glavna ulica u Vind Gapu. U Glavnoj ulici naći ćete kozmetički salon i gvožđarsku radnju, dućan koji se zove Dućan i biblioteku sa dvanaest polica. Naći ćete prodavnicu odeće nazvanu *Kendine krpice*, u kojoj možete da kupite

džempere, rolke i dukserice na kojima su odštampane patke i škole. Pristojne žene u Vind Gapu većinom su učiteljice ili majke ili rade na mestima poput *Kendinih krpica*. Za nekoliko godina možda ćete zateći *Starbaks*, koji će doneti gradu ono za čim žudi: upakovanu, odobrenu, popularnu trendovitost. Zasad, međutim, tu je samo jeftini restoran koji drži porodica čijeg se imena ne sećam.

Glavna ulica je bila prazna. Nije bilo kola, nije bilo ljudi. Neki pas je grabio niz pločnik, bez vlasnika da ga dozove. Sve ulične svetiljke bile su izlepljene žutim trakama i mutnim foto-kopijama devojčicine slike. Parkirala sam se i odlepila jedno obaveštenje, nakrivo zalepljeno trakom u visini deteta na jedan znak za zaustavljanje. Natpis je bio domaće izrade, „Nestala“, napisano u vrhu debelim slovima koja su možda ispunjena magičnim markerom. Na fotografiji je bila tamnooka devojčica divljeg osmeha, sa previše kose za svoju glavu. Jedna od onih devojčica za koje bi nastavnici rekli da su „netašne“. Svidela mi se.

Natali Džejn Kin

10 godina

Nestala 11. maja

Poslednji put viđena u Parku Džejkoba Dž. Gareta,

na sebi je imala plavi teksas šorc, crvenu prugastu majicu

Obaveštenja: 555-7377

Nadala sam se da ću ući u policijsku stanicu i da će me obavestiti da je Natali Džejn već nađena. Nepovređena. Izgleda da se izgubila, ili je iskrenula članak u šumi, ili je pobegla pa se predomisliła. Ući ću u kola, odvesti se nazad u Čikago i neću razgovarati ni sa kim.

Ispostavilo se da su ulice puste jer je pola grada pretraživalo šumu na severu. Recepcionerka u stanici rekla mi je da mogu da sačekam – šef Bil Vikeri će se uskoro vratiti na ručak. U čekaonici se osećala lažno domaća atmosfera zubarske čekaonice; sela sam u narandžastu fotelju i listala *Redbuk*. Osveživač vazduha uključen u obližnji utikač zaštitao je i izbacio plastični miris koji je trebalo da me podseti na seoski povetarac. Trideset minuta kasnije, prelistala sam tri časopisa i počela da osećam mučninu od mirisa. Kad je Vikeri konačno ušao, recepcionerka je pokazala glavom na mene i sa oštrim prezirom prošaptala: „Mediji.“

Vikeri je bio mršav tip u ranim pedesetim čija je odeća već bila natopljena znojem. Košulja mu je bila prilepljena uz grudi, a pantalone su mu se nabrale pozadi gde bi trebalo da bude dupe.

„Mediji?“ Zurio je u mene preko velikih bifokalnih naočara. „Kakvi mediji?“

„Šefe Vikeri, ja sam Kamil Priker, iz *Čikago dejli posta*.“

„Čikago? Zašto ste došli ovamo iz Čikaga?“

„Htela bih da porazgovaram sa vama o devojkicama – Natali Kin i devojčici koja je ubijena prošle godine.“

„Gospode bože. Kako ste tamo gore čuli za to? Gospode bože.“

Pogledao je u recepcionerku pa opet u mene, kao da smo se urotile. Onda mi je dao znak da pođem s njim. „Nemoj mi prebacivati pozive, Rut.“

Recepcionerka je prevrnula očima.

Bil Vikeri me je poveo niz hodnik obložen drvenom oplatom, prošaran jeftinim uramljenim fotografijama pastrmki i konja, pa u kancelariju bez prozora, koja je zapravo bila majušni kvadrat oivičen metalnim kabinetima. Seo je, pripalio cigaretu. Nije me ponudio.

„Ne želim da ovo izađe u javnost, gospođice. Nemam nameru da pustim da ovo izađe u javnost.“

„Šefe Vikeri, plašim se da u tom pogledu nemate mnogo izbora. Meta su bila deca. Javnost bi trebalo da bude obavještena.“ Bila je to priča koju sam uvežbavala dok sam se vozila ovamo. Njom se krivica svaljuje na bogove.

„Šta je vas briga? Nisu vaša deca, to su deca Vind Gapa.“ Ustao je, ponovo seo, složio neke papire. „Mislim da sa sigurnošću mogu da kažem da Čikago nikad ranije nije mario za decu iz Vind Gapa.“ Glas mu je zapeo na kraju. Vikeri je povlačio dim iz cigarete, okretao zlatni prsten na malom prstu, brzo treptao. Iznenada sam se zapitala da li će zaplakati.

„U pravu ste. Verovatno nije. Slušajte, cilj ove priče nije da bilo koga iskorišćava. Važno je. Ako će vam biti lakše, ja sam iz Vind Gapa.“ *Eto ti, Kari, trudim se.*

Ponovo je pogledao u mene. Zagledao mi se u lice.

„Kako se zovete?“

„Kamil Priker.“

„Kako to da vas ne poznajem?“

„Nikad nisam upala u nevolju, gospodine.“ Slabašno sam mu se osmehnula.

„Tvoji su Prikerovi?“

„Moja majka se pre oko dvadeset pet godina udala i promenila devojačko prezime. Adora i Alan Krelin.“

„A, njih znam.“ Njih su svi znali. Novac nije bio česta pojava u Vind Gapu, bar ne veliki novac. „Ali i dalje vas ne želim ovde, gospođice Priker. Ako napišete ovu priču, ljudi će nas znati samo po... tome.“

„Možda malo publiciteta pomogne“, predložila sam. „Pomoglo je u drugim slučajevima.“

Vikeri je trenutak ćutke sedeo, proučavajući svoj ručak u papirnoj kesi zgužvanoj u uglu radnog stola. Mirisalo je

na parizer. Promrmljao je nešto o slučaju Džonbenej* i sličnim sranjima.

„Neka hvala, gospođice Priker. I nemam komentara. Nemam komentara ni o jednoj istrazi koja je u toku. Možete da me citirate.“

„Slušajte, imam prava da budem ovde. Evo ovako ćemo. Dajte mi neke informacije. Nešto. I neko vreme vas neću gnjaviti. Ne želim da vam dodatno otežavam posao. Ali moram da radim svoj.“ Još jedna replika koju sam smislila negde oko Sent Luisa.

Izašla sam iz policijske stanice sa foto-kopijom mape Vind Gapa, na kojoj je šef Vikeri ucrtao majušni krstić na mestu gde je prošle godine otkriveno telo devojčice.

En Neš, stara devet godina, pronađena je 27. avgusta u Fols Kriku, uzburkanoj, bučnoj reci koja teče posred Nortvudsua. Grupa tragača prečešljavala je šumu od sutona dvadeset šestog. Ali našli su je lovci, nešto posle pet ujutro. Zadavljena je malo pre ponoći običnim kanapom za sušenje veša dvaput omotanim oko vrata. Zatim je bačena u potok, koji je opao zbog duge letnje suše. Konopac za veš se zakačio za ogroman kamen i provela je noć plutajući u blizini nošena sporom strujom. Sahranjena je u zatvorenom kovčegu. To je bilo sve što je Vikeri hteo da mi kaže. Sat vremena sam mu postavljala pitanja da bih i toliko dobila.

* * *

* Džonbenej Remzi – šestogodišnja devojčica koja je 1996. ubijena u svom domu u Koloradu. Policija je našla njeno telo u podrumu njene kuće, osam sati pošto je prijavljena kao nestala. Slučaj još uvek nije rešen i još uvek privlači pažnju javnosti i medija. (Prim. prev)

Pozvala sam broj sa plakata za nestalu osobu sa javnog telefona u biblioteci. Neki stariji ženski glas predstavio se kao Dežurna linija za informacije o Natali Kin, ali u pozadini sam čula tandrkanje mašine za sudove. Žena me je obavestila da je, koliko ona zna, u Nortvudsu potraga još uvek u toku. Oni koji žele da pomognu treba da se jave na glavnom prilaznom putu i ponesu svoju vodu. Očekuju se rekordno visoke temperature.

Na mestu odakle je polazila potraga, četiri plavokose devojke sedele su kruto na izletničkom peškiru raširenom na suncu. Pokazale su na jednu stazu i rekle mi da idem dok ne nađem grupu.

„Šta radite ovde?“, pitala je najlepša. Imala je zajapureno, okruglo lice devojčice koja tek što je postala tinejdžerka, kosa joj je bila vezana trakama, ali grudi koje je ponosno isprсила bile su grudi odrasle žene. Srećne odrasle žene. Osmehnula se kao da me pozna, nemoguće s obzirom na to da ni u školu nije išla kad sam poslednji put bila u Vind Gapu. Mada mi je delovala poznato. Možda ćerka neke moje školske drugarice. Odgovarala bi po uzrastu, ako je neka zakevila čim je završila srednju školu. Nije nemoguće.

„Došla sam samo da pomognem“, rekla sam.

„Aha“, zasmejuljila se i otkočila me usredsredivši se na guljenje laka na nožnom prstu.

Sišla sam sa škripavog vrelog šljunka u šumu, gde je bilo samo još toplije. Vazduh je bio vlažan kao u džungli. Zlatošipka i divlji ruj češali su mi se o članke, a posvuda je lebdele paperjasto belo seme kanadske topole, ulazeći mi u usta, lepeći mi se za ruke. Iznenada sam se setila da smo ih kad sam bila dete zvali vilin-haljine.

Ljudi su u daljini dozivali Natali, tri sloga koja su se dizala i spuštala poput pesme. Ugledala sam ih posle još deset

minuta napornog pešačenja: pedesetak ljudi koji idu u dugačkim redovima i štapovima pročešljavaju šiprag pred sobom.

„Zdravo! Ima li šta novo?“, doviknuo je čovek sa pivskim stomakom najbliži meni. Sišla sam sa staze i probila se kroz drveće dok nisam stigla do njega.

„Mogu li nekako da pomognem?“ Nisam baš bila spremna da odmah izvučem beležnicu.

„Možete da idete ovuda pored mene“, rekao je. „Uvek nam dobro dođe još ljudi. Ima manje terena da se pokrije.“ Nekoliko minuta smo išli ćutke, a moj partner bi s vremena na vreme zastao da krkljavim, hrapavim kašljem pročisti grlo.

„Ponekad pomislim da bi trebalo jednostavno da spalimo ovu šumu“, iznenada je rekao. „Čini se da se u njoj ništa dobro ne događa. Jeste li prijatelj Kinovih?“

„Ja sam zapravo novinarka. *Čikago dejli post*.“

„Mmmm... Ma šta kažete. Pišete o svemu ovome?“

Šumom se iznenada proneo vapaj, krik neke devojke: „Natali!“ Ruke su počele da mi se znoje dok smo trčali u pravcu vriska. Videla sam neke prilike kako se teturaju ka nama. Tinejdžerka beličastoplave kose progurala se pored nas na stazu, lica crvenog i iskrivljenog u grimasu. Posrtala je poput izbezumljenog pijanca, uzvikujući Natalino ime ka nebu. Neki stariji čovek, možda njen otac, sustigao ju je, zagrlio i počeo da je odvlači iz šume.

„Našli su je?“, doviknuo je moj prijatelj.

Grupno odmahivanje glavom. „Mislim da se samo isprepadala“, doviknuo je neko drugi. „Ovo je previše za nju. Devojke ionako ne bi trebalo da budu ovde, s obzirom na to kako stvari stoje.“ Značajno je pogledao u mene, skinuo kačket da obriše čelo i počeo ponovo da pretražuje travu.

„Tužan posao“, rekao je moj partner. „Tužna vremena.“ Polako smo napredovali. Šutnula sam pred sobom sa puta

zardalu limenku piva. Pa još jednu. Jedna ptica proletela je u visini očiju i odletela pravo među krošnje drveća. Iznenada mi je na zglob šake skočio skakavac. Jeziva magija.

„Smem li da vas pitam šta vi mislite o ovome?“ Izvadila sam svoju beležnicu i zamahala njome.

„Nisam siguran da mogu mnogo da vam kažem.“

„Samo šta vi mislite. Dve devojčice u malom gradu...“

„Pa, ne znamo da li su ta dva slučaja povezana, je li? Osim ako vi znate nešto što ja ne znam. Ko zna, Natali se možda pojavi zdrava i čitava. Nisu prošla ni dva dana.“

„Postoje li ikakve teorije o En?“, pitala sam.

„To mora da je uradio neki poremećeni čovek, ludak. Neki tip se provezao kroz grad, zaboravio da popije svoje lekove, čuje glasove kako mu se obraćaju. Nešto tako.“

„Zašto to mislite?“

Stao je, izvadio paket duvana iz zadnjeg džepa, nabio debeli prstohvat iznad desni i žvakao ga dok smesa nije pustila sok u pljuvačku. Rub mojih usta saosećajno je zabrideo.

„Zašto biste inače iščupali zube mrtvoj devojčici?“

„Izvadio joj je zube?“

„Sve osim korena mlečnog kutnjaka.“

Posle još jednog sata bez rezultata i bez mnogo informacija, ostavila sam svog partnera, Ronalda Kejmensa („upišite i moje srednje slovo, ako hoćete, Dž.“), i krenula na jug do mesta gde je prošle godine nađeno Enino telo. Prošlo je petnaest minuta kad je Natalino ime konačno utihnulo u daljini. Još deset minuta i čula sam vedri huk vode Fols Krika.

Bilo bi teško nositi telo deteta kroz ovu šumu. Staza je bila zakrčena granama i lišćem, iz zemlje je izbijalo korenje. Ako je En bila prava devojčica iz Vind Gapa, grada u kome se od

nežnijeg pola zahtevala potpuna ženstvenost, onda je imala dugu kosu koja joj pada niz leđa. Mrsila bi se u šiblje u prolazu. Stalno bih od paukovih mreža pomislila da su svetlucavi pramenovi kose.

Oko mesta gde je telo nađeno, trava je još uvek bila polegla, prečešljana u potrazi za tragovima. Bilo je nekoliko svežijih pikavaca koje su ostavili zaludni radoznalci. Klincima je bilo dosadno pa su jedni druge plašili pričajući da su videli ludaka koji nosi krvave zube.

U potoku je bio niz velikog kamenja o koje se zakaćio konopac oko Eninog vrata tako da je, zavezana, pola noći plutala u potoku kao klada. Sad se preko peska valjala samo mirna voda. Gospodin Ronald Dž. Kejmens s ponosom mi je rekao: Meštani su izvadili kamenje, natovarili ga na kamionet i smrskali ga odmah na izlazu iz grada. Bio je to dirljiv izraz vere, kao da će tim razaranjem oterati buduće zlo. Izgleda da nije delovalo.

Sedela sam na obali potoka i prelazila dlanovima preko kamenitog tla. Uzela sam glatki, vreli kamen i stavila ga uz obraz. Pitala sam se da li je En ikad dolazila ovamo dok je bila živa. Možda je nova generacija Vind Gapa našla zanimljivije načine da ubije leto. Kad sam bila devojčica, plivali smo na mestu baš tu nizvodno, gde su ogromne pločaste stene napravile plitke bazene. Oko nogu su nam trčkali rečni rakovi, a mi bismo skakali da ih uhvatimo, vrisnuvši ako bismo ih zaista dotakli. Niko nije nosio kupaće kostime, to je zahtevalo previše planiranja. Zato bismo se jednostavno odvezli kući biciklom u natopljenim šorcevima i brusthalterima, tresući glavama kao mokri psi.

S vremena na vreme, pored nas bi prošli stariji dečaci, opremljeni sačmarama i ukradenim pivom, zaputivši se u lov na leteće veverice ili zečeve. O pojasevima su im visili

komadi krvavog mesa. Uvek su me privlačili ti razmetljivi i besni klinci što bazde na znoj i uporno ignorišu naše prisustvo. Sad znam da postoje razne vrste lova. Lovac džentlmen s vizijama Tedija Ruzvelta i krupne lovine, koji posle dana provedenog u lovu sedne da popije hladan džin-tonik, nije lovac uz kakve sam ja odrasla. Momci koje sam ja poznavala, koji su rano počinjali, bili su lovci koji su išli na krv. Čekali su onaj poslednji trzaj pogođene životinje, koja im u jednom trenutku glatko izmiče, da bi je onda njihov metak pogodio u bok.

Dok sam još bila u osnovnoj školi, možda mi je bilo dvanaest godina, upala sam u lovačku šupu dečka iz komšiluka, daščaru u kojoj su drali i čerečili životinje. S konopaca su visile trake vlažnog, ružičastog mesa, čekajući da budu osušene. Zemljani pod bio je natopljen krvlju. Zidovi su bili prekriveni slikama golih žena. Neke devojke su širile noge, druge su držali na zemlji i nabijali. Jedna žena, ucakljenih očiju, razvučenih grudi prošaranih venama nalik zrnevlju grožđa, bila je vezana dok ju je neki čovek jebao otpozadi. Mogla sam sve da ih namirišem u zagušljivom, krvavom vazduhu.

Te noći sam kod kuće zavukla prst u gaćice i zgađeno dahćući prvi put masturbirala.